

*Prikaz***Daniel Estulin: Istinita priča o družbi Bilderberg**

Teledisk, Zagreb, 2009., 358 str.

Knjiga *Istinita priča o družbi Bilderberg* djelo je na razmeđi između autobiografije, istraživačkog novinarstva, povijesnog pregleda, političke analize i naravno, klasične teorije zavjere. Međutim ono što knjigu posebice razlikuje od djela sličnih pregleda globalnoga konspirativnog djelovanja jest njezina minucioznost u iznošenju činjenica, korištena literatura, ali i brojnost materijalnih dokaza iznesenih u vidu fotografija i transkripata.

Estulin analizira subverzivno i megalomansko djelovanje skupine ljudi, koju naziva tajnom klikom ili Družbom Bilderberg. U knjizi obrađuje nastanak i djelovanje s Družbom povezanih institucija, kao što su Vijeće za međunarodne odnose i Trilateralna komisija. Njih naziva sestrijskim organizacijama koje također uvelike utječu na međunarodne političke odnose. Autor pomalo poput Zole optužuje utjecajne političke, gospodarske i medijske djelatnike za urotu protiv slobodnih stanovnika planeta Zemlje. No krenimo redom.

U prvom djelu knjige autor opisuje nastanak, odnosno osnivanje tajne organizacije Družbe Bilderberg, njezin utjecaj i raspon djelovanja. Družba je osnovana na poticaj nizozemskog princa Bernharda koji je, vođen idejom kako bi jedan masovni dijalog između vojnih, političkih, industrijskih i gospodarskih elitnih, globalnih istomišljenika mogao pridonijeti napretku svijeta, sazvaio sastanak skupine od osamdesetak moćnika. Sastali su se od 29. do 31. svibnja 1954. u hotelu Bilderberg u gradiću Oosterbeeku u Nizozemskoj. Po završetku druženja odlučili su osnovati tajno udruženje. Kako navodi Estulin, organizacija je prvotno osnovana prema klasičnom patrijarhalnom principu, gdje vođe znaju najbolje, ali je s vremenom prerasla svoje relativno idealističke početke.

Tako su danas prioriteta i ciljevi Družbe ukidanje državnih suvereniteta, stalna destabilizacija svijeta, kojom se ljude želi navesti na odricanje od individualnih sloboda i urušavanje nacionalnih gospodarstava i monetarnih sustava. Svaki od tih ciljeva objedinjen je jednim konačnim stremljenjem, a to je postizanje apsolutne, orvelovske kontrole nad svakim segmentom stanovništva. Kako bi se postigli takvi konspirativni ciljevi, ključna je tajnovitost Družbe. U modernom svijetu u kojem je praktički nemoguće sakriti privatno djelovanje, a kamoli sastanak svjetske elite, kao jedan od obveznih faktora koji se nameću Družbi jest kontrola medija. Međutim Estulin objašnjava da Družba kontrolira najveće svjetske medije na sofisticiran način. U svoje redove pozivaju medijske magnate koji kreiraju politiku svojih kuća. Članovi Družbe primjerice su Rupert Murdoch, vlasnik *Newscorpa*, bila je to i pokojna Katherine Graham, direktorica *Washington Posta*. Kada se upoznamo s tom činjenicom, tada nije tako teško shvatiti kako nijedan veliki svjetski medij ne smatra da je takav jedan sastanak na globalnoj razini vrijedan objavljivanja (engl. *newsworthy*). Upravo je David Rockefeller na skupu u Baden-Badenu 1991. izrazio svoju zahvalnost velikim novinskim i televizijskim kućama, koje su poštovala diskreciju Družbe sve te godine. Kada je ipak bio primoran dati intervju BBC-u, predsjedatelj Bilderberga, vikont Etienne Davignon, prikazao je sastanke kao bezazleno čavrljanje, želeći umanjiti utjecaj koji oni imaju na globalna politička i gospodarska kretanja.

Estulin nadalje opisuje kako Družba ordinira i posredno imenuje političke dužnosnike diljem svijeta. Tako je svaki američki predsjednik slao svoje predstavnike na skupove Družbe, i to još od Eisenhowera pa sve do danas. Bill Clinton pozvan je na skup u njemački Baden-Baden 1991., gdje je "pomazan" za demokratskoga kandidata na predsjedničkim izborima iduće godine. Tony Blair sudjelovao je na skupu 1993. i već je dogodine postao predsjednikom laburista, a na sljedećim izborima i britanski premijer. Nama je možda najzanimljiviji primjer onaj portugalskog premijera Josea Manuela Barrosa, koji je nekoliko mjeseci nakon zasjedanja Družbe u talijanskoj Stresi 2004. godine imenovan predsjednikom Europske komisije. Druga je moćna organizacija pod utjecajem Družbe NATO. Svi glavni tajnici u posljednjih 40 godina također su bili članovi Družbe. Osim imenovanja, organizacija je kadra i smjenjivati političare. Tako autor detaljno opisuje

umiješanost Bilderberga i njezinih sestrinskih organizacija u aferu Watergate. Jedan od glavnih organizatora zavjere protiv tadašnjeg predsjednika SAD-a, Richarda Nixona, bio je Henry Kissinger, koji je imao pomoć instituta za društvena istraživanja Tavistock. Oni su bili zaduženi za psihopolitičke operacije protiv Nixona te postavljanje kobnih uređaja za prisluškivanje u redovima Demokratske stranke, ali i po Bijeloj kući. Drugi dio zavjere bila je antipredsjednička medijska kampanja. Za nju je bila zadužena već spomenuta Katherine Graham i njezin *Washington Post*. Drugi je važan slučaj smjenjivanja svakako sudbina britanske premijerke Margaret Thatcher. Žešći obračun s neposlušnim političarom jest i atentat na talijanskog premijera Alda Mora 1978. godine. Estulin navodi da je Morovo ubojstvo naredio Henry Kissinger. Svi svjetski vođe s kojima se Družba obračunala imali su jednu zajedničku političku ambiciju – jaku nacionalnu državu.

U drugom dijelu knjige opisuje se osnivanje i djelovanje sestrinske organizacije Družbe Bilderberg. Radi se o američkom Vijeću za međunarodne odnose. Vijeće je osnovano 1921. godine na inicijativu Edwarda Housea, savjetnika predsjednika Woodrowa Wilsona. Ono je ustvari tek nakon Drugoga svjetskog rata pokazalo svoju pravu snagu. Naime u knjizi se navode svi glavni politički akteri koji su sudjelovali u radu Vijeća. Nalaze se tu predsjednički kandidati, direktori CIA-e, ministri obrane i ministri financija. Spomenut ću samo neke: John F. Kennedy, Richard Nixon, Bill Clinton, George W. Bush, Donald Rumsfeld i William J. Perry. Međutim osim djelovanja protiv političara, Vijeće ima snažan utjecaj i na oblikovanje javnoga mnijenja. Ono se oblikuje uz pomoć već spomenutog instituta Tavistock i "Specijalne ekipe" Vijeća, koji zajedno osmišljavaju nacionalnu prijevaru, prema Estulinu, na tri principa: prijevara mora sadržavati barem zrnce istine, mora biti zamršena i ne smije diskreditirati potencijalni izvor u budućnosti. Slučaj u kojem je javnost prevarena bila je primjerice afera Irancontra. Osuđeni za šverc oružja, kasnije su pomilovani od strane predsjednika Busha, na što mediji i javnost uopće nisu reagirali. Osim imenovanja i djelovanja na javnost, Vijeće oblikuje, naravno u suradnji s Družbom i Trilateralnom komisijom, vanjsku politiku SAD-a. Jedan od primjera sustavnog uništavanja nacionalnih država i njihovih gospodarstava poznati je Marshallov plan. On je izazvao lančanu reakciju; od nastanka Europske zajednice za ugljen i čelik, Europske ekonomske zajednice

te naravno, i Europske unije. Krajnji je cilj stvaranje svjetske vlade. Estulin navodi kako, iako Vijeće izdaje svoj časopis Vanjski poslovi, to samo stvara privid otvorenosti. Ustvari, djelovanje Vijeća u suprotnosti je s američkim Loganovim zakonom, koji govori o izdaji domovine od strane osoba koje pregovaraju s predstavnicima drugih država i krše interese SAD-a.

Trilateralna komisija treća je organizacija obrađena u ovoj knjizi. Njezino osnivanje potaknuo je David Rockefeller 1973. godine. Službeni je cilj organizacije jačanje suradnje između američke, europske i pacifičko-azijske svjetske regije. Njezini sastanci zatvoreni su za javnost, a članovi ne smiju biti na službenoj političkoj dužnosti. Nastanak Komisije zapravo je potaknut na sastanku Družbe Bilderberg u Belgiji 1972. Osnivanju je prethodilo teorijsko promišljanje Zbigniewa Brzezinskog o multilateralnom povezivanju svijeta. Danas države članice Komisije ostvaruju upravo to, ali u najstrašnijem mogućem obliku. Naime svaka regija ima svoje potlačene države, a neke od njih u zajedničkim su sferama utjecaja. Krajnji je cilj svake zasebne organizacije, Vijeća, Komisije ili Družbe, jednak onom zajedničkom, a to je stvaranje svjetske vlade. Međutim postavlja se pitanje kako navesti građane slobodnih država da se odreknu svojih osobnih prava. Odgovor koji se nameće jest orkestriranje umjetnih kriza. Vijetnam, Kuba, Pustinjska oluja, Irak, ili na višoj razini, Hladni rat i terorizam. Ovdje je potrebna i sveprisutna kontrola tiska. Kako navodi Estulin, Ben Bagdikian prije 30 godina naveo je 50 korporacija koje kontroliraju američko javno mnijenje, a prije sedam godina ta je brojka pala na svega pet.

Knjiga Daniela Estulina pružila mi je novi kut gledanja na raznolikost i isprepletenost međunarodnih političkih odnosa. Iako sam, uzevši ovo štivo sa zamjetnom dozom skepticizma, morao primijetiti količinu truda koja je uložena u izlaganje činjenice za činjenicom prilikom razotkrivanja vladara iz sjena čovječanstva. Kolaboracionizam svojstven samo ljudskom rodu činjenica je s kojom se autor bori i koja isijava iz svake napisane rečenice. Posebno me se dojmila upornost kojom Estulin prati svaki godišnji sastanak Družbe Bilderberg te količina energije koju ulaže u razotkrivanje urotničkih planova. Međutim ono što najviše zapanjuje jest činjenica da globalna populacija koja danas već premašuje brojku od sedam milijardi ne vidi, pored zdravih očiju,

svoju potčinjenost ekonomsko-političkom establišmentu. Možda su takva apatija i nezainteresiranost zapravo uspijeh Družbe, stvaranje potpune kontrole na globalnoj razini. Sve u svemu, povezanost politološke analize i istraživačkog novinarstva prava je rijetkost u radovima koji opisuju teorije zavjere, no smatram da je autor u ovoj knjizi u tome u potpunosti uspio te pritom dodatno pojačao kredibilitet svoga štiva.

Sebastian Sobota